

taistelu elämiemme puolesta

johdanto anarkismiin

[Alkusoitto: tositarina]

Lopetimme koulun, erosimme, pistimme välit poikki perheidemme, itsemme ja kaiken tuntemamme kanssa.

Otimme loparit, jätimme lainat maksamatta, heitimme huonekalut kadulle ja lähdimme tien päälle.

Istuimme leikkikentillä keiuissa kirjoittamassa toisillemme runoutta tuuleen ihaillen kuun valoa kasteisella nurmella kunnes varpaamme olivat pakkasen puremat.

Menimme aikaisin sänkyyn ja valvoimme reilusti yli aamunkoiton muistellen kaikkia niitä kauheuksia joita olimme tehneet muille ja heille - nauraen, siunaten ja armahtaen toisemme ja tämän hullun kosmoksen.

Livahdimme museoihin joissa näytettiin Guy Debordin vanhoja leffoja kirjoittaaksemme "fight foul" tai "faster, my friend, the old world is behind you" istuinten selkänöihin.

Bensan haju tuoreena käsisissämme ihailimme uuden auringon nousua kuiskaillen toisillemme mitä tekisimme seuraavaksi, täpinöiden orastavassa tietoisuudessamme, voimamme rajattomuudesta.

Käytimme varastettuja puhelinkortteja harrastaaksemme

puhelinseksiä teinirakastajiemme kanssa poliisiasemien auloissa.

Murtauduimme uima-altaille ja saunoihin nauttiaksemme niistä enemmän kuin niiden rikkaat omistajat olivat niistä koskaan nauttineet.

Hiivimme toimistoihin joissa lyödyt ystävämme puskiivat papereita pikkutyranneille luonnostellaksemme anti-imperialistisia manifesteja heidän tietokoneillaan - tai vain nukkuaksemme heidän työpöytänsä alla. He olivat järkyttyneitä, kun he yhtenä aamuna yllättivät meidät puolialastomina harjaamassa hampaitamme toimiston vesiautomaatilla.

Elimme riipaisevia, henkeäsalpaavia hetkiä tehdesämme asioita joiden olimme aina kuvitelleet olleen mahdottomia. Haistatimme peloillemme paskat ja lähestyimme luoksepääsemättömiä kaunottaria, laskimme banderolleja kansallisten monumenttien päältä, jätimme koulut kesken... purimme hammasta ja odotimme maailman loppuvan - mutta se ei loppunut!

Seisoimme tai kyykimme tyhjenevissä konserttisaleissa, talojen katoilla keskellä ukkosmyrskyä, hautausmaiden kuolleilla nurmikentillä ja vannoilimme kyyneleet silmissä ettemme koskaan palaa takaisin.

Yläasteella istuimme jälki-istunnoissa, juna-asemilla kuluneisiin tiiliseiniin nojaten, lohduttomien sairaaloiden kertakäyttölakanoilla, avovankiloiden kovilla ruokalapenkeillä ja vannoilimme hampaat irvessä samaa, mutta samalla intohimolla.

Kommunikoimme keskenämme koulujen pulpetteihin raavituin nimikirjaimin, kujien seiniin bommatujen sapluunakuvien, kuuden uutisissa näytettyjen paskaksi potkittujen ikkunoiden, väärennetyillä postimerkeillä postitettuihin tai merten yli ystävien reuissa kuljetettuihin kirjeihin, salaisiin ohjein koodattuihin nimettömiin sähköposteihin, salamyhkäisissä kuppilakokouksissa, linnapunkkareiden lautoihin kaiverretuin rakkausrunoin.

Majoitimme laittomia maahanmuuttajia, poliittisia pakolaisia, oikeutta pakenevia ja kotoa karanneita teinejä vaatimattomissa kodeissamme ja sängyissämme, kuten hekin meitä majoittaisivat.

Improvisoimme reseptejä leipoaksemme toisillemme keksejä, kakkuja, aamiaisia vuoteisiin, viikoittaisia ilmaisia aterioita puistossa, upeita juhla-aterioita rohkeutemme ja hengenheimolaisuutemme kunniaksi, jotta pystyimme maistamaan elämän makeuden kielilämme.

Uskoimme sydämemme ja mieltymyksemme toisillemme luoden hyväilyjen ja nautintojen sinfonioita, tehden rakkaudesta verbin hurmion kieleen.

Kylvimme tuhoa heidän sukupuolirooliensa, etnisten stereotyyppiensä ja kulttuuristen odotustensa joukkoon näyttäen kehoilamme, suhteillamme ja haluillamme kuinka keino-tekoisia heidän luonnonlakinsa olivat.

Kirjoitimme oman musiikkimme ja esitimme sitä toisillemme niin, että kun hyräilimme itseksemme saatoimme juhlistaa tovereittemme luovuutta sen sijaan, että olisimme vain toistaneet radion tyhjää kohinaa.

Lainatuissa ullakkohuoneissa hoivasimme kipeitä ulkomaisia rakastajiamme ja kamppailimme kirjoittaaksemme rivit, jotka voisivat sytyttää uinuvat liekit ihmisissä ympärillämme.

Viimehetkinä ennen päivän sarastamista taskulamput tiukasti tärisevissä käsissämme hajotimme sähkökaappeja taloilla, joissa fasistit kokoontuisivat seuraavana päivänä.

Taistelimme noita fasisteja kaduilla hampain, kynsin ja veitsin silloin kun muut eivät uhmanneet heitä edes sanoin.

Perustimme kasvimaita lähiöiden joutomaille, liftasimme mantereiden poikki ennätysajassa, heitimme piiraita kuninkaiden ja

pankkiirien kasvoille.

Soitimme saksofoneja Länsi-Virginian kaikuvien luolien pimeydessä.

Pariisissa katukivet ja päivänvarjot aseina pidimme ratsupoliisit loitolla yön toisensa jälkeen, kunnes saatoimme kyynelkaasun läpi lähes maistaa uuden maailman lähestymisen.

Taistelimme heidän riviensä läpi oopperataloon ja valtasimme sen ja keskustelimme vuorokauden ympäri siitä millainen maailma voisi olla.

Chicagossa loimme maanalaisen verkoston joka tarjosi laittomia abortteja turvallisissa oloissa ja kannustavassa ilmapiirissä, kun kiihkouskovaiset olisivat halunneet meidän kuolevan häpeään ja kyyneliin pimeillä kujilla.

New Yorkissa pidimme toisiamme käsistä ja hieroimme toistemme olkapäitä vihollisten lähestyessä pidättämään meitä.

Quebecissä purimme moottoritien ja rummutimme asvaltin paloilla alkukantaisia rytmejä liikennemerkkeihin ja ääni oli kantavampi ja kauniimpi kuin mikään konserttisaleissa ikinä soitettu kappale.

Santiagossa ryöstimme pankkeja rahoittaaksemme

rajoja rikkovaa runoutta.

Siperiassa suunnittelimme mahdottomia pakoja - ja toteutimme ne kiertäen maapalloa väärennetyillä papereilla ja lainatuilla rahoilla palataksemme taas ystäviemme huomaan.

Montevideon vallatussa kaupunginosassa rakensimme majoja vanerista ja muovilakanoista, rosvosimme sähköä läheisistä voimajohtoista ja pohdimme yhdessä naapureidemme kanssa kuinka voisimme osallistua uuden yhteisömme kehittämiseen.

San Diegossa, kun he olivat vanginneet meidät mielipiteittemme takia, kutsuimme ystävämme mukaan täytäten heidän vankilansa kunnes heidän oli pakko muuttaa lakejaan.

Oregonissa kiipesimme puihin ja elimme niissä kuukausia suojellaksemme metsiä, joissa olimme lapsina retkeilleet ja telttailleet.

Tavatessamme tavarajunassa Meksikossa vaihdoimme tarinoita työskentelystä zapatistien kanssa Chiapasissa, tulvista joita olimme nähneet matkatessamme tavarajunassa Teksasin halki, isovanhemmistamme, jotka olivat taistelleet Meksikon vallankumouksessa.

Taistelimme siinä vallankumouksessa ja Espanjan sisällissodassa ja Ranskan vastarintaliikkeessä ja jopa Venäjän vallankumouksessa - emme tosin bolševikkien emmekä tsaarin joukoissa.

Unettomina ja sään pieksemänä ratsastimme Ukrainan halki toimittaksemme uutisia taisteluista, jotka tarjosivat meille uuden mahdollisuuden taistella vapautemme puolesta.

Jännittyneinä, mutta järkkymättä, salakuljetimme julisteita, kirjoja, lainsuojattomia ja itsemme yli rajojen Kanadasta Pakistaniiin.

Valehtelimme puhtaalla omalaturunolla murhatutkijoille Renossa, sotilaspoliisille Santosissa, vihaisille isovanhemmille Oulussa.

Kerroimme toisillemme totuuksia, joita kukaan ei ollut koskaan ennen uskaltanut kertoa.

Kun emme pystyneet syöksemään hallituksia vallasta, kasvatimme uusia sukupolvia, jotka maistaisivat barrikadien ja liisterin tuoman makean adrenaliinin. Sukupolvia, jotka jatkaisivat romanttisen löytöretkemme, kun kaadumme, tai pakenemme orjallisten pelkureiden säälimättömän hyökkäyksen edessä.

Kun pystyimme syöksemään hallituksia vallasta, syöksimme.

Seisoimme tuomarin edessä toinen toistemme jälkeen, vuosikymmenestä toiseen, vuosisadasta toiseen ja huusimme niin, että kuuroinkin itsetyytyväinen kunnon kansalainen oikeussalin perällä kuuli sen: "...ja jos voisin tehdä sen

uudestaan, tekisin!"

Kun aurinko nousi talvisten bileiden jälkeen lämmittämätömissä vallatuissa taloissa, keräsimme säkkikaupalla rikokoutunutta lasia ja pesimme astiapinoja jäisessä vedessä samalla, kun juppilinnakkeisiinsa palvelijoiheen eristäytyneet kriitikkomme inttivät, että kuka veisi roskat meidän niin kutsutussa utopiassamme.

Kun liberaalien ja reformistien hyväntahtoisuus hukkui byrokratian viidaktoon, dykkasimme roskiksia ruokkiaksemme nälkäisiä, murtauduimme purkutuomion saaneisiin rakennuksiin muuttaaksemme ne palatseiksi kerjäläiskuninkaille ja rosvokuningattarille ja pidimme sairaita ja kuolevia tiukasti rakastavissa syleissämme.

Rakastuimme tuhon keskellä, hoilasimme lauluja [metakoisa/jylinässä/kuohunnassa], tanssimme riemuitten painavimmissa kahleissa, jotka he pystyivät takomaan, salakuljetimme tarinamme hiljaisuuden, nälän ja alistamisen kapeikkojen läpi herättääksemme ne eloon uudestaan ja uudestaan pommeina ja sykkiviä sydäminä. Rakensimme taivaalle linnoja maanpäällisen helvetin raunioista.

Yksi meistä jopa murhasi Yhdysvaltojen presidentin.

Torjuen kaikki ulkopuolelta syötetyt rajoitukset me hylkäsimme myös kaikki sisäiset

rajoituksemme ja huomasimme maailman aukenevan edessämme kuin ruusun terälehdet.

Puhun tietysti anarkisteista - ja kun ihmiset kyselevät politiikastani, vastaan että paras syy olla vallankumouksellinen on se, että se on yksinkertaisesti parempi tapa elää. Heidän lakinsa takaavat meille oikeuden vaieta, julkisen oikeudenkäynnin vertaislautamiesten edessä (tosin minun vertaiseni eivät haastaisi minua oikeuteen - etkäs sinun?) - mutta takaavatko ne oikeuden elää niin kuin meillä ei olisi toista mahdollisuutta elää, syitä valvoa keskustellen läpi yön, muistella jokaista kulunutta päivää ilman katumusta ja katkeruutta? Sellaiset oikeudet voimme lunastaa vain itse - ja eikö näiden tulisi olla meidän keskeiset huolenaiheemme pikkumaisten käyttäytymissääntöjen ja selviytymisen sijaan?

Niillä meistä, jotka ovat syntyneet tähän meitä vielä epäonnisempien verellä ja hiellä kullattuun vankeuteen on elinikäinen ja suunnaton haaste elää kertomisen arvoisista tarinoista koostuvaa, elämisen arvoista elämää - mutta ainoa mitä se vaatii, minä hetkenä hyvänsä on, että tartumme haasteeseen ja uhmaamme vankeuttamme.

Kun taistelemme, taistelemme elämienne puolesta.

Rakas Ilona-täti, saatat olla jo anarkisti.

Ihan totta. Jos näkemystäsi terveistä ihmissuhteista kuvastaa vaikkapa päivällinen ystävien kesken, jossa vastuut jakautuvat vapaaehtoisesti ja epämuodollisesti, kukaan ei komentele toisia tai kaupittele kellekään mitään, olet selvästi anarkisti. Ainoaksi kysymykseksi jää kuinka tehdä kaikista kanssakäymisistäsi samankaltaisia.

Aina kun otat ohjat omiin käsiin odottamatta ohjeistusta tai virallista lupaa, olet anarkisti. Aina kun rikot naurettavan säännöksen silloin kun muut eivät ole katsomassa, olet anarkisti. Anarkismia on myös se, kun et luota hallituksen, koulujärjestelmän, viihdeteollisuuden tai KELAn tietävän sinua paremmin sinua koskevista asioista. Ja olet erityisesti anarkisti ollessasi aloitteellinen ja luodessasi omia ideoita ja ratkaisuja.

Kuten huomaat, juuri anarkismin ansiosta elämä on kiinnostavaa ja asiat sujuvat. Jos odottaisimme auktoriteettien, asiantuntijoiden ja teknikkojen huolehtivan kaikesta, emme olisi ainoastaan ongelmien täyttämässä maailmassa, vaan myös kammottavan tylsistyneitä - ja tylsiä. Tällä hetkellä elämme siinä (järjettömien tylsien!) ongelmien täyttämässä maailmassa juuri siinä määrin, kuin luovumme vastuusta ja vallasta.

Anarkismi on luontaista jokaiselle terveelle ihmiselle. Siinä ei ole kyse välttämättä pommien heittelystä tai mustista naamioista, vaikka televisiossa olisitkin niitä nähnyt (Uskotko kaiken mitä televisiosta näet? Se jos jokin on epäanarkistista!). Anarkismin perusta on yksinkertaisessa ajatuksessa: *tee se itse*. Kaikki muu seuraa tästä.

Esinäytös: Vallan sukujuuret

Alussa oli sopusointu: ihmisheimoja asumassa yhdessä, kokoontumassa ja syömässä, leikkimässä ja nukkumassa, laulamassa ja rakastelemassa ja kertomassa tarinoita toisilleen. Ja toisinaan eripurassa: sanaharkka sytty, vahvoja sanoja vaihdetaan ja vaihdetaan iskuja.

Kun näin käy, heimo kokoontuu ja neuvottelee sovinnon. Heimot jotka eivät tähän kykene hajoavat ja hajonneiden heimojen jäsenet nääntyvät nälkään, palttuvut, tai joutuvat villipetojen saaliiksi, tai liittyvät toiseen heimoon, joka pystyy ratkaisemaan selkkaukset. Heimojen väliset ristiriidat ratkaistaan samaan tapaan. Tuhansia ja tuhansia vuosia tämä elämäntapa toimii ja säilyy.

Mutta eräänä päivänä tulee ristiriita, jota ei voida ratkaista. Keskustelu, rauhoittelu, edes taistelu ei riitä: kiistakumppanit janoavat yhä koston. Ehkä kyseessä on hengellinen hairahtuminen, tai jokin teknologinen, tai sivistyksellinen keksintö, jonka ansiosta he voivat jatkaa riitaa yli kaiken kohtuuden eivätkä enää saavuta rauhaa kuten toiset olivat aina tähän asti saavuttaneet. Heistä tulee sodan koneita. Heidän suhteensa luontoon muuttuu: maata täytyy hallita, jotta se antaisi heille tarpeeksi ruokavarastoja taistelun loppuun asti. Heidän keskinäiset suhteensa muuttuvat: he näkevät kaikki mahdollisina taistelukumppaneina, tai vihollisina ja arvostavat voimaa ylitse muiden ominaisuuksien.

Läheiset heimot eivät vältty vahingolta. Pian ristiriita imaise heidät mukaansa ja heidän täytyy käydä taistelua vihollisen kanssa jota he eivät ole koskaan kohdanneet. Monet näistä yhteisöistä tuhoutuvat, toiset - ne jotka selviytyisivät millä hinnalla hyvänsä - huomaavat, että myös heidän täytyy muuttua sotatekoneiksi. Myös he alistavat maan ja sen eläimet, orjuuttavat kukistetut vihamiehensä, jopa omansa, mitä

tahansa kestääkseen tätä kauhua. He muuttuvat samaksi kauhuksi. He päihittävät kauhun ja tämä on heidän tuhonsa.

Oudot muutokset pyyhkivät maapallon pinta leviten syövä lailla heimosta heimoon. Pienet heimot yhdistyvät suuremmiksi ja lopulta valtioiksi, väliaikaiset sotilasjohdot muuttuvat periytyviksi kuningaslinjoiksi, kerran rauhaa rakastaneiden kansojen unelmat hukkuvat verilöylyn usvaan. Eikä näiden heimojen muutos rajoitu vain sotilaallisiin asioihin. Maa-alueet omitaan ja rajataan ja siitä tulee seuraava ristiriidan aihe. Markkinatalous keksitään: ihmiset eivät enää luota toisiinsa ja vaativat kaupankäyntiä siinä missä ennen annettiin lahjoja. He ponnistelevat saadakseen toisensa pois markkinoilta, päästäkseen voitolle rauhankin aikana. Miesvalta ilmestyy - julistamaton sota sukupuolten välille, vakiinnutetut soturin ja palvelijan sukupuoliroolit, jotka kukin sukupuolvi siirtää aina seuraavalle. Järjestäytynyt uskonto keksitään: enää ei kilpailla vain maasta, ruoasta ja omaisuudesta, koston, vaan myös ihmisten mielistä ja sydämistä.

Kaikki nämä keksinnöt ovat katastrofaalisia ihmisille. He yrittävät korjata vahinkoja uusilla keksinnöillä, jotka osoittautuvat vain suuremmiksi katastrofeiksi. Hallitukset, jotka on muodostettu suojelemaan ihmisiä, kiskovat heiltä veroja ja hyötyvät joutilaina ihmisten raadannasta. Poliisit täyttävät kadut ehkäistäkseen rikoksia ja tekevät itse pahimmat rikokset rangaistuksesta. Puolustaessaan itseään sivilisaation epäsiikiltä ihmisistä sikiää yhä kauheampia hirviöitä.

Pienet valtiot, jotka puolustautuvat sisukkaasti suurempien hyökkäyksiltä, aseistavat itsensä hampaisiin, ylireagoivat taistelemalla ja valloittamalla kunnes ovat itsekin suuria imperiumeja. Näin Rooman imperiumi sai alkunsa maanviljelijöiden vastarinnasta etruskivalloittajia vastaan. Näin Euroopasta kehittyi toisiaan vastaan taistelevien imperiumien käärmepesä niiden taisteltua Roomaa vastaan. Myöhemmin historioitsijat pitivät jokaisen sivilisaation reunoilla riehuneita verisiä sotia todisteena siitä, että näiden reunojen takana oleva "pimeyden sydän" on veristä barbarismia - mutta kenties onkin niin, että nämä rauhaa rakastavat barbaarit vain puolustautuvat verenimijöiltä. Ehkä todellinen pimeyden sydän löytyykin näiden imperiumien keskuksesta, hurrikaanin silmästä, jossa väkivalta on niin sisäänrakennettu osa jokapäiväistä elämää, että sitä ei enää huomata: orjat käyvät kaduilla kuin se olisi heidän tahtonsa mukaisesti, koska ovat voimattomia edes kapinoimaan; gladiaattorit lahtaavat toisiaan sirkuksissa ja sitä kutsutaan viihteenä.

Seuraavat sotakampanjat eivät ole enää syitä vaan oireita yhteiskunnan kieroutuneisuudesta. Nyt talouden näkymätön väkivalta määrää armeijoiden näkyvää väkivaltaa: sotilaat raivaavat polkuja barbaarien viimeisiin erämaihin, jotta kauppiat voivat kahmia lisää resursseja ja jotta vielä varattomista barbaareista tulisi uusi kulluttajakunta. Kokonaisia mantereita turmellaan ja asukkaat orjuutetaan - ja sitten ryöväytyjen maailmojen valloittajat käyttävät heidän vararikkoaan todisteena heidän rodullisesta alemmuudestaan! Lähetyssaarnaajat ovat hyökkäyksen etulinjassa pannessaan täytántöön kaateellisen, Yhden ja Ainoan Jumalan valtaa siinä missä sotilaat panevat täytántöön brutaaliuden valtaa. Terroria alueista, verta rahasta, rahaa verestä, Hän määrää sen kaiken - kuten se määrää Häntä.

Lähetyssaarnaajien seuraajat palvovat markkinoita peittelemättömästi. Nämä uudet papit ovat sotilaitakin tehokkaampia levittämään määräysvaltaa: tulee päivä jolloin orjien myömielisyys ei vaadi enää kahleita, kun pelkkä epäjumalanpalvonta riittää pitämään heidät alistuneina tappellessa keskenään. Nyt kukaan ei enää muista toisenlaista elämää ja poika taistelee veljeä vastaan joka taistelee isää vastaan joka taistelee naapuria vastaan samaan aikaan, kun yläpuolella pelon ja ahneuden aaveet valvovat imperiumiaan. Kuninkaat, kenraalit ja presidentit nousevat ja kaatuvat, mutta järjestelmä, hierarkia, säilyy: kilpailu säilyttää kruununsa vallikoiden ja hyläten sankarinasa ilman säälää.

Jokainen näissä väkivaltaisissa suhteissa elävä haluaa epätoivoisesti paeta, mutta uudestaan ja uudestaan he kantavat väkivallan siementä mukanaan tuhoten jokaisen pakopaikan jonka löytävät - kuten "uuteen maailmaan" paenneet pakolaiset ja tsaarin kaataneet kommunistit tekevät. Nekin jotka onnistuvat pakenemaan, kuten lähioita keskiluokkaistavat taiteilijat kommuuneissaan, joiden provosoivat keksinnöt enakoivat seuraavan sukupolven muotia, tekevät vain tietä puskutraktoreille, jotka seuraavat heidän kannoillaan.

Väkivalta saavuttaa kaikkien aikojen huippunsa. Koululaiset ja posteljoonit, ennen vanhaan itse hyväntahtoisuuden mallikuvat, alkavat kylmäverisesti teloitamaan ihmisiä ympärillään. Papit hyväksikäyttävät kuoropoikia, isät pieksevät tyttäriään, teinit raikaavat deittejään. Vankilat täyttyvät ääriään myöten. Miljoonat menehtyvät holokausteissa läpi kansakuntien ja vuosikymmenten. Rampautuneet selviytyvät käynnistävät uusia holokausteja. Ydinkärjet osoittavat kaikkia, kunnes lopullisen holokaustin vääjäämättömyydestä ei voi puhua kuin latteuksilla. Nyt olemme kaikki kuolemaantuomittuja, kaikki poliittisia vankeja. Edes yhdysvaltojen

ylellisimmissä linnakkeissa, joita valvoo aurinkokunnan historian kehittynein ja varustelluin armeija, täysvakuutetut valkokaulustyöläiset eivät ole enää turvassa. L e n t o k o n e e t syöksyvät, pilvenpiirtäjät romahtavat. Terrori uhkaa meitä kaikkia.

Tänä iltana pa-lestiinalaisnuori pähkälle pulman kanssa: ovatko hänen vihollisensa tuoneet hänen elämänsä niin paljon kärsimystä, että hän vihaa heitä enemmän kuin hän rakastaa elämää? Hän ajattelee vammautunutta isäänsä, puskutraktorin tuhoamaa kotiaan, tapettuja ystäviään - jotka pohtivat samaa pulmaa päivittäin päätyen aina yhteen johtopäätökseen kunnes eräänä päivänä tulivat toiseen.

Missä tämän kaiken keskellä on rakkaus? Se on yhä täällä niissä samoissa muodoissa kuin aina; perheet syömässä yhdessä, ystävysten halauksissa, lahjojen antamisessa silkan antamisen ilon vuoksi. Me annamme yhä anteeksi, keskustelemme, rakastumme sydänpohjiamme myöten. Joskus sattuu niinkin, että muodostuu uusia heimoja vastustamaan yhteistä vihollista - ei pahatahtoisuuttaan vaan rauhan vuoksi, toivoen, että onnistuvat ratkaisemaan konfliktin kuten ennen sotia ja kauppaa oli tapana. Nämä hetket, vaikka ne tapahtuisivat vain muutaman henkilön kesken, ovat yhtä arvokkaita kuin ne ovat aina olleet. Ja ne ovat yhä tартtuvia, yhtä tартtuvia kuin väkivalta ja vihanpito, jos ne vain löytävät haarniskoimattoman sydämen johon tarttua.

Maailma odottaa nyt sotaa sotaa vastaan, aseistettua rakkautta, ystävyyttä joka kykenee puolustautumaan. Anarkia on sana jolla kuvaamme noita hetkiä jolloin valta ei pysty kukistamaan meitä ja elämä kukoistaa kuten tiedämme, että sen pitäisi. Anarkismi on tie jolla näitä hetkiä luodaan ja puolustetaan. Se on ase joka tavoittelee omaa tarpeettomuuttaan - ainoa ase jonka kohottamme, toivoen epätoivoisesti, että tällä kertaa, jonkin uuden alkemian ansiosta, aseemme eivät kääntyisi itseämme vastaan.

Tiedämme, että "suuren" vallankumouksen jälkeen, jokaisen vallankumouksen jälkeen, rakkauden ja vihan välinen kamppailu, sekä yhteistyön ja käskytämisen kamppailu jatkuvat. Mutta silloin, kuten nytkin, kuten aina tärkeä kysymys kuuluu: millä puolella sinä olet?

Toimiiko anarkia?

Ihmiset, jotka eivät tunne historiaa, väittävät usein ettei anarkia voisi koskaan toimia tajuamatta ettei se ainoastaan ole toiminut valtaosan ihmiskunnan historiaa vaan, että itse asiassa se toimii paraikaa. Unohdetaan hetkeksi Pariisin Kommuuni, republikaaninen Espanja, Woodstock, avoin lähdekoodi ja kaikki muut tunnetut toimivan vallankumouksellisen anarkismin esimerkit. Anarkia on yksinkertaisesti yhteistyöhön perustuvaa itsemääräämistä - se on osa jokapäiväistä elämää, ei jotain joka tapahtuu vasta ”vallankumouksen jälkeen”. Anarkia toimii ystäväpiireissä kaikkialla - kuinka voisimme tehdä useammista taloudellisista suhteistamme anarkistisia? Käytännön anarkia toimii ihmisten järjestäessä telttaretken tai ilmaisia aterioita nälkäisille - kuinka voimme soveltaa noita esimerkkejä kanssakäymisemme kouluissa, työpaikoilla tai naapurustoissamme?

Konsultoidaksemme kaaosteoriaa: anarkia on kaaosta, ja kaaos on järjestystä. Mikä tahansa luonnollisesti järjestynyt kokonaisuus - sademetsä, lämminhenkinen naapurusto - on harmoniassa jossa tasapaino kehittyy kaaoksen ja muutoksen kautta. Toisaalta systemaattinen epäjärjestys - peruskoululuokan kuri, rikkaruohoilta ja hyönteisiltä suojatut steriilit GMO-maisirsivistöt - voidaan ylläpitää vain alati kasvavalla voimankäytöllä. He jotka ajattelevat epäjärjestyksen tarkoittavan täydellistä järjestelmän puutetta sekoittavat sen anarkiaan. Epäjärjestys

on järjestelmistä armottomin: ratkaisematon epäjärjestys ja konflikti systematisoivat itsensä nopeasti kasaten hierarkioita omien säälimättömien tarkoitustensa mukaisesti - itsekkyyttä, sydämettömyyttä, vallanhimoa. Kapitalismi on epäjärjestyksen kehittynein muoto: kaikkien sotaa kaikkia vastaan, hallitse tai tule hallituksi, myy tai tule myydyksi, maasta taivaaseen.

Elämme erityisen väkivaltaista ja hierarkista aikaa. Ne hullut jotka tästä hierarkiasta kuvittelevat hyötyvänsä kertovat meille, että väkivaltaisuus olisi pahempaa ilman sitä. He eivät käsitä, että hierarkia itsessään, olipa

kyseessä sitten taloudelliseen asemaan tai poliittiseen valtaan liittyvä epätasa-arvo, on väkivallan seuraus ja ilmiasu. Tämä ei tarkoita, että auktoriteettien poisto voimakkeinoin tynnyttäisi välittömästi ne väkivallan aallot jotka johtuvat suuremmasta väkivallasta jota auktoriteettien olemassaolo ilmentää. Mutta välillämme ei voi olla rauhaa, ennen kuin opimme tulemaan keskenämme toimeen itsemme vuoksi meitä osoittavien aseiden pelon sijaan. Aseiden joita pitelevät ne jotka hyötyvät keskinäisestä nahistelustamme.

Asiaintilaa ylläpidetään muullakin kuin aseilla, muullakin kuin hierarkian, tapa tai tule tapetuksi -ajattelun huumalla. Sitä ylläpidetään myös menestyksen myytin avulla. Virallinen historia esittää menneisyytemme Suurten Miesten historian jossa kaikki muut elämät ovat vain heidän tekojensa seurausta. He haluavat meidän uskovan, että historiassa on vain muutamia toimijoita meidän muiden ollessa vain heidän tekojensa kohteita. Minkä tahansa hierarkian seurauksena on, että yhteiskunnassa on vain yksi ”vapaa mies”: kuningas (presidentti, johtaja, elokuvatahti jne). Koska näin on aina ollut ja tulee aina olemaan, kuten väite kuuluu, meidän tulisi taistella päästäksemme hänen asemaansa, tai vähintäänkin hyväksyä nöyrästi asemamme hänen alapuolelleen, kiittolisina siitä, että voimme talloa alapuolellemme olevia kun omanarvontuntomme kaipaa kohennusta.

Mutta presidenttikään ei ole vapaa lähtemään kävelylle mille tahansa kulmille mielensä mukaan. Miksi tyytyä vain palaan maailmasta tai jopa vähempään? Kun valta ei ole läsnä – tasa-arvoisten, todellisten rakastavien sängyissä, uskollisten ystäväysten demokratiassa, hyvistä bileistä nauttivien kavereiden huiputtomissa federaatioissa tai ruokapiireissä jutuustelevien naapureiden keskuudessa - olemme kaikki kuningattaria ja kuninkaita. Pystyipä anarkia ”toimimaan” näiden turvapaikkojen ulkopuolella tai ei, on yhä selvempää, että *hierarkia* ei toimi. Käväise uuden ”maailmanjärjestyksen” mallikaupungeissa - istu yksityisomistuksessa olevista ajoneuvoista koostuvassa ruuhkassa eristetyssä yhteisyydessä hikoilevien ja kiroilevien motoristien joukossa, saasteen kyllästämä valtameri vasemmalla puolellasi, lähiö jossa virkapukuiset ja virkapuvuttomat jengit ottavat yhteen oikealla puolellasi ja katso: ihmisen kehityksen huipentuma! Jos *tämä* on järjestystä, miksi *emme* kokeilisi kaaosta!

Anarkiaa, ei anarkismia!

Jos sanoisi anarkistien kannattavan anarkismia, olisi se kuin sanoisi pianistien kannattavan pianismia. Ei ole olemassa Anarkismia - on anarkiaa, tai pikemminkin anarkioita.

Niin kauan kuin on ollut vallankäyttöä, on keskuudessamme elänyt myös anarkian henki, nimetynä tai nimeämättömänä, yhdistäen miljoonia, tai lujittaen yhden ainoan yksilön päättävyyden. Orjat ja villit jotka taistelivat roomalaisia vastaan vapautensa puolesta ja elivät aseistetussa vapaudessa, tasa-arvossa ja veljeydessä, äidit jotka kasvattivat tyttärensä rakastamaan kehojaan joka puolella hymyileviä laihdutusmainoksia uhmaten, luopiot jotka maalasivat kasvonsa ja heittivät teetä Bostonin satama-altaaseen ja kaikki muut jotka ottivat ohjat omiin käsiinsä: he olivat anarkisteja kutsuivatpa he itseään rantareiksi, taboriiteiksi, kommunardeiksi, orjuuden vastustajiksi, jipeiksi, syndikalisteiksi, kveekareiksi, kadonneitten äideiksi, ruokaa ei aseita-ryhmäksi, libertaristeiksi tai jopa republikaaneiksi - aivan niin kuin me kaikki olemme anarkisteja toimiessamme kuten he. Nykyään elää yhtä monta anarkistia kuin on lintsaa opiskelijoita, veroissa huijaavia vanhempia, pyöränkorjausta opettelevia naisia tai rakastavia jotka himoitsevat ohi normien. Heidän ei tarvitse äänestää anarkistipuoluetta ollakseen anarkisteja - jota he eivät tuolloin ainakaan olisi. Anarkia on olemisen tapa, tilanteisiin tai ihmisiin suhtautumisen tapa, ihmiskäyttäytymisen luokka – eikä jokin ”työläisten” luokka.

Unohda anarkismin historia ideana - unohda pitkä partaiset sedät. On eri asia kehittää kieltä kuvailemaan jotain asiaa, kuin elää tuota asiaa täysillä. Kyse ei ole teorioista tai kaavoista, sankareista tai elämäkerroista - on kyse elämästä. Anarkialla on merkitystä kaikkialla missä sitä esiintyy - toisin kuin nojatuolianarkismilla; spesialistien vapauden tutkimuksella! On olemassa itsensä anarkisteiksi julistaneita jotka eivät ole kokeneet päiväkään anarkiaa elämässään ja meidän tulisi tietää kuinka paljon voimme heihin luottaa tässä asiassa!

Kuinka anarkistinen utopia sitten toimii? Siinä on kysymys josta väittelemiseen meitä ei enää harhauteta, [oikea punainen lankavyyhti!] Anarkia ei ole utopistinen visio tai ohjelma tai ihanne, jota palvella. Se on yksinkertaisesti tapa edetä, tapa lähestyä suhteita tai ratkoa ongelmia nyt - varmastikaan emme koskaan tule ratkomaan kaikkia ongelmia! Anarkistina oleminen ei tarkoita, että uskoisi anarkian, anarkismista nyt puhumattakaan, pystyvän ratkaisemaan kaikkia ongelmia. Se tarkoittaa vain sen myöntämistä, että asioiden selvittäminen on meistä itsestämme kiinni, että kukaan tai mikään muu ei voi tehdä sitä puolestamme. Se tarkoittaa sen myöntämistä, että pidimmepä siitä tai emme, elämämme ovat omissa - ja toistemme - käsissä.

Tähtäkö demokratia näyttää?

Me anarkistit käytämme demokratiaa - mutta emme anna demokratian käyttää meitä. Meille mukana olevien yksilöiden tarpeet ja tunteet ovat aina kaiken A ja O, jokainen niihin vetoava järjestelmä on parhaimmillaankin tilapäinen. Me emme yritä pakottaa itseämme minkäänlaisten vakiintuneiden käytäntöjen rajoituksiin. Sovellamme käytäntöjä siihen pisteeseen asti kun ne palvelevat ihmisten tarpeita ja hylkäämme ne kun ne ylittävät tuon pisteen. Vakavasti ottaen, kumpi on tärkeämpi, järjestelmämme vai *me*?

Elämme sovussa ja teemme yhteistyötä toisten, myös toisten elämänmuotojen, kanssa aina kun se on mahdollista. Mutta emme aseta konsensusta, saati lakia, arvojemme ja unelmiemme yläpuolelle. Ellemme pääse sopuun jatkamme eri reittejä sen sijaan, että rajoittaisimme toisiamme. Ääritapauksissa, kun muut eivät suostu ottamaan huomioon tarpeitamme tai jatkavat äärimmäisen haitallisia tekoja, puutummme keinoilla millä hyvänsä - mutta emme oikeuden tai koston vuoksi, vaan yksinkertaisesti omien tarpeittemme vuoksi.

Lait eivät ole mielestämme muuta kuin aiempien sukupolvien tapojen varjoja, joita pidetään niiden iän vuoksi järkevämpinä kuin omaa arvostuskykyämme. Ne jatkavat olemassaoloaan epäkuolleina olentoina, jotka asettavat meille luonnottomia vaatimuksia eivätkä mahdollista oikeutta vaan vain haittaavat sen toteutumista. Ne erottavat meidät oikeudesta, tehden siitä jotain jota emme kykene toteuttamaan ilman virkamiesmäisiä muodollisuuksia ja tuomarin nuijaa. Lait, jotka ovat lisääntyneet ja näivettyneet aikojen kuluessa, ovat niin omituisia ja vaikeaselkoisia, että niiden tulkitsemiseen tarvitaan asianajajien papistoa. Papistoa joka käärii elantonsa meiltä muilta kuin astrologit jotka tulkitsevat niitä samoja tähtiä, jotka hyvää tarkoittavat esi-isämme lähettivät riskialttiille radoilleen. *Sama mies joka sanoo, että vain laki takaa oikeuden toteutumisen, on se sama joka seisoo sota-oikeuden todistajanaitiossa kertomassa kuinka hän vain totteli käskyjä.* Oikeutta ei ole - on vain me.

*Lähes kaikki rakastavat
demokratiaa ja vihaavat
hallintoa. Anarkia - on
demokratiaa ilman
hallintoa!*

Anarkistiset taloudet eroavat radikaalisti muista talouksista. Anarkistit eivät vain hoida vaihtoa eri keinoin, vaan käyttävät myös täysin eri valuuttaa - sellaista joka ei ole muutettavissa varoiksi joista kapitalistit kilpailevat tai joita varten kommunistit laativat viisivuotissuunnitelmiä. Kapitalistit, sosialistit, kommunistit myyvät tavaroita; anarkistit vaihtavat apua, inspiraatiota, lojaliteettia. Kapitalistiset, sosialistiset, kommunistiset taloudet muuttavat ihmisten välisen kanssakäymisen tavaraksi: järjestyksenvalvonnasta, terveydenhuollosta, koulutuksesta, jopa seksuaalisista suhteista tulee tavaroita joita ostetaan ja myydään. Anarkistiset taloudet, jotka keskittyvät ennen kaikkea sen piirissä olevien ihmisten tarpeisiin ja haluihin, muuttavat tavarat takaisin ihmisten väliseksi suhteiksi: kasvimaiden hoidon, ruoan dykkaamisen tai musisoinnin yhteisöllinen kokemus, prismasta syöhykimisen tai talon valtauksen tuoma jännitys ja omahyväinen täpinä. Kapitalistisissa suhteissa tyypillisenä kanssakäymisen muotona toimii myynti, anarkistisissa talouksissa lahja.

Anarkistiset taloudet pyörivät sosiaalisella pääomalla, mikä on yksityisomaisuuden vastakohta. Yksityisomaisuus katoaa sitä hyödynnettäessä, esimerkiksi palkkatyöläisen ostaessa rahoillaan ruokaa - tai jos sitä käytetään ahneen laskelmallisesti, sen määrä kasvaa muiden kustannuksella, kuten yhtiöiden hyväksikäyttäessä työläisiä. Sosiaalista pääomaa on sen sijaan tarjolla runsaasti - itse asiassa, kun sitä hyödynnetään, sen määrä lisääntyy sekä sen käyttäjällä, että muilla: yhteisökasvimaat tuottaa suuremman sadon mitä useammat osallistuvat sen hoitoon, vallattu talo tulee ehompaan kuntoon ja paremmin puolustetuksi kyttilä mitä useampi asiaan sitoutuu.

Ystävyyksissä, kuten rakastelussa, kuten nyyttäreillä ja kuten tanssittaessa, mitä enemmän yksi antaa, sitä enemmän kaikki saavat.

Useimmat meistä osallistuvat kumpaankin talouden muotoon. Jaamme näennäisen yksityistä omaisuuttamme, ainakin jossain määrin: teini tuo pesismailansa naapuruston peliin, bändi ostaa yhteisen pakun. Jopa keskiluokkainen omakotitalo, jonne useimmilta on pääsy kielletty, toivottaa sukulaiset, vanhempainkerhon ja yövieraat tervetulleiksi. Tällaiset hetket muistuttavat meitä siitä, kuinka paljon miellyttävämpää jakaminen voi olla verrattuna kaupankäyntiin. Anarkistit elättävät visioita maailmoista, joissa jakaminen ei tunne rajoja.

"Kelmin painajainen on yhteiskunta ilman rahaa, sillä silloin hän saisi vain sitä kunnioitusta jota hän ansaitsee."

—Ben Franklin

Mutta kuka vie roskat?

Se tapahtui Barcelonassa joitain vuosia sisällissodan jälkeen, kun muisto syndikaateista oli vielä elossa, ääneen sanomattomana, fasismin rautaisen kantapään alla.

Oli kaunis kevätpäivä paikallisbussi numero 68:n edetessä tavallista kierrosta, kun kuski löi jarrut äkkiä pohjaan keskellä risteystä ja huusi vihaisesti "Perkele, nyt piisas", ja tömisteli ulos auringonpaisteeseen. Matkustajat katsoivat tapahtumaa järkyttyneinä, ennen kuin aloittivat kiihkeän protestoinnin. Yksi nousi ja alkoi soittaa bussin torvea. Muutaman tuuttauksen jälkeen hän nojasi soittotorveen koko painollaan ja antoi kadun täyttää sen pauhusta. Mutta kuski sen kuin jatkoi menojaan alas katua.

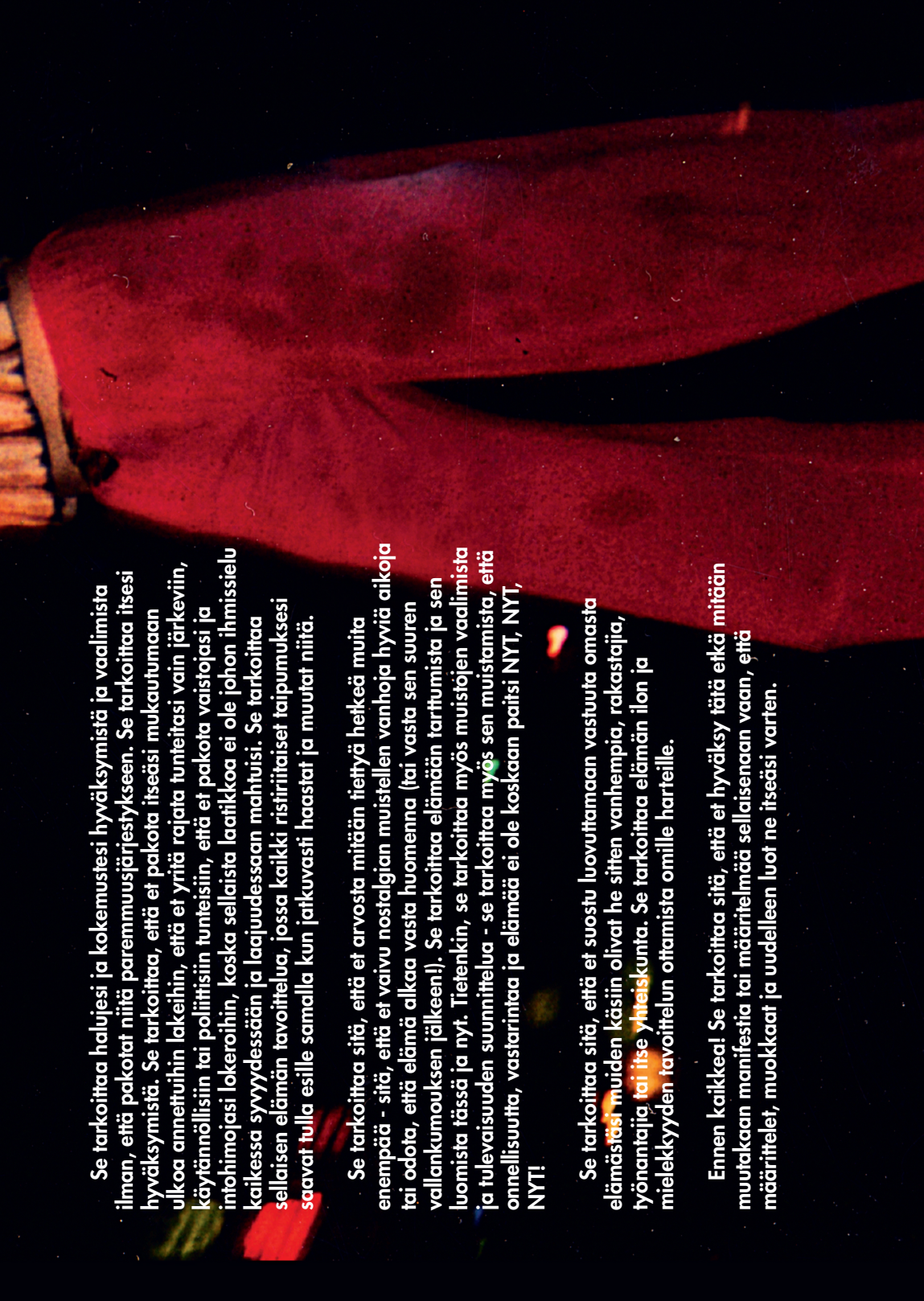
Matkustajat istuivat kokonaisen minuutin kuin puula päähän lyötyinä. Muutama nousi ja jäi pois kyydistä. Sitten bussin takaosasta nousi moukarinkuulan muotoinen nainen jonka olemus huokui järkähtämätöntä itsetuntoa. Sanaakaan sanomatta nainen istui kuskin paikalle ja käynnisti moottorin. Bussi jatkoi taas kierrosta pysähtyen normaaleilla pysäkeillään kunnes se saapui naisen omalle pysäkillä. Nainen jäi kyydistä ja toinen matkustaja jatkoi ajamista kunnes jäi vuorostaan pois kyydistä. Näin jatkettiin kunnes bussi numero 68 saapui päätepysäkillen.

Anarkismi on vallankumouksellinen ajatus jonka mukaan kukaan muu ei ole sinua pätevämpi päättämään siitä kuinka eläisit elämäsi.

Se tarkoittaa sen keksimistä kuinka voisimme yhdessä hyödyttää yksilöllisiä perustarpeitamme. Se tarkoittaa yhdessä työskentelyä sen sijaan, että työskentelisimme toistemme puolesta tai toisiamme vastaan - ja jos tämä ei ole mahdollista se tarkoittaa selkkauksen valitsemista enemmän kuin alistumista ja hallittavana oloa.

Se tarkoittaa ihmisten arvostamista enemmän kuin heitä mukamas hyödyttävien systeemien ja ideologioiden, todellisten asioiden arvostamista yli teorioiden. Se tarkoittaa uskollisuutta oikeille ihmisyksilöille (ja eläimille ja ekosysteemeille), taistelua itsemme puolesta ja toistemme rinnalla, ei "velvollisuudesta" tai "päämäärien" tai muiden epämääräisyyksien vuoksi. Se tarkoittaa sen kieltämistä, että on mitään universaalila totuutta, kauneushahanteita tai moraalila, ja sen ajatuksen haastamista milloin ja missä tahansa se ilmenee, että todellisuus on pohjimmiltaan yksilöllinen.

Se tarkoittaa halujesi ja kokemustesi hyväksymistä ja vaalimista ilman, että pakotat niitä paremmuusjärjestykseen. Se tarkoittaa itsesi hyväksymistä. Se tarkoittaa, että et pakota itseäsi mukautumaan ulkoa annettuihin lakeihin, että et yritä rajata tunteitasi vain järkeviin, käytännöllisiin tai poliittisiin tunteisiin, että et pakota vaistojaasi ja intohimojasi lokeroihin, koska sellaista laatikkoa ei ole johon ihmisielu kaikessa syvyydessään ja laajuudessaan mahtuisi. Se tarkoittaa sellaisen elämän tavoittelua, jossa kaikki ristiriitaiset taipumuksesi saavat tulla esille samalla kun jatkuvasti haastat ja muutat niitä.

Se tarkoittaa sitä, että et arvosta mitään tiettyä heikää muita enempiä - sitä, että et vaivu nostalgian muistellen vanhoja hyviä aikoja tai odota, että elämä alkaa vasta huomenna (tai vasta sen suuren vallankumouksen jälkeen!). Se tarkoittaa elämään tarttumista ja sen luomista tässä ja nyt. Tietenkin, se tarkoittaa myös muistojen vaalimista ja tulevaisuuden suunnittelua - se tarkoittaa myös sen muistamista, että onnellisuutta, vastarintaa ja elämää ei ole koskaan pitäisi NYT, NYT, NYT!

Se tarkoittaa sitä, että et suostu luovuttamaan vastuuta omasta elämästäsi muiden käsiin olivat he sitten vanhempia, rakastajia, työnantajia tai itse yhteiskunta. Se tarkoittaa elämän ilon ja mielekkyyden tavoittelun ottamista omille hartaille.

Ennen kaikkea! Se tarkoittaa sitä, että et hyväksy tätä eikä mitään muutakaan manifestia tai määritelmiä sellaisenaan vaan, että määrittelet, muokkaat ja uudelleen luot ne itseäsi varten.

Sosiaalinen hedonismi

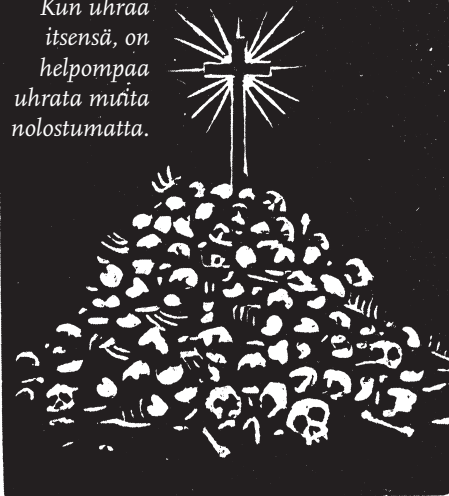
*"Länsimainen
ihminen täyttää
kaappinsa ostoksilla
ja kuvittelee olevansa
omavarainen."-
Gandhi*

*Käsitin vasta
myöhemmin,
että suhteemme
huoleton intohimo oli
maailmaan vapautettu
loitsu samankaltaisten
ystävyyksien luomiseksi,
että jokainen
toteuttamamme
unelma oli toveruuden
siemen kaikille - ja
siemen toteutetuille
unelmille.*

Mikä on hyväksi muille on hyväksi myös meille, sillä suhteemme toisiinsa muodostaa maailman jossa elämme. Mutta toisten tarpeiden tyydyttäminen itsemme kustannuksella, veisi heiltä potentiaalimme vapaina ja onnellisina kumppaneina, ehkä parhaan lahjan mitä meillä on heille tarjota. Näkemyksemme terveestä suhteesta pohjautuu ajatukseen, että itse vastaan muut, itsekäs vastaan uhrautuva, ovat viriheellisiä kahtiajakoja, kuten kaikki kahtiajaot. Ne jotka saarnaavat itsensä uhraamisesta suuremman hyvän puolesta elävät yhä yksilö-vastaa-yhteisö-kilpailuyhteiskunnassa, kuten ne jotka tavoittelevat vain yksilöllistä vapautta. Meille yksilöt ja yhteisöt ovat seittien yhteenlivoutumia olemisen suuressa verkossa, toisistaan erottamattomia ja toisiinsa kytköksissä. Vaalimamme vapaus ja itsemääräämisoikeus ovat mahdollisia vain siinä kulttuurissa jonka luomme yhdessä, mutta luodaksemme yhteisen kulttuurin, meidän tulee ensin luoda itsemme yksilöinä.

Eli: jos voit pelastaa itsesi voit pelastaa koko maailman - mutta sinun tulee pelastaa maailma pelastaaksesi itsesi.

*Kun uhraa
itsensä, on
helpompaa
uhrata muita
nolostumatta.*

Ystävien ja rakastavaisten toveruus

Me anarkistit ehdottamme, että ystävyys, tai vähintäänkin perhe, voi toimia mallina kaikille suhteille ja siksi arvostamme erityisesti niitä ominaisuuksia jotka tekevät ystävydestä mahdollista: luotettavuutta, anteliaisuutta, hellyyttä. Vapauttava ja kannustava kanssakäyminen on haastavaa, koska hierarkiat ja eroavaisuudet on iskostettu mieliimme syntymästämme lähtien - mutta silti tällaista kanssakäymistä tapahtuu kaiken aikaa! Yritämme antaa vaatimatta mitään vastineeksi ja käyttäytymään siten, että seurassamme kenenkään ei tarvitsisi hävetä. On väitetty, että vastustamme avioliittoja, mutta päinvastainen pitää paremmin paikkansa: kyllä, korostamme, että kukaan ei ole toisen omaisuutta, mutta sitäkin enemmän korostamme, että me kaikki tällä planeetalla olemme käytännössä avioissa - ja vaadimme, että käyttäydymme sen mukaisesti.

Tämä ei tarkoita, että kukittaisimme sotilaita heidän tullessa hakemaan lapsiamme - tai, että tarjoaisimme yhtiöille lapsemme heidän tullessa hakemaan kukkiamme. Joskus rakkaus voi puhua vain asean piipulla.

*Runouden
tekevät kaikki
ei vain yksi!*

*...mutta runouden tekeminen
on silti meidän vastuullamme.*

Itsemääräämisoikeus alkaa kotoa

Elää vapaana odotuksista, opeista ja tarpeesta toteuttaa vain osaa persoonastasi, ja hyljätä loput. Ottamatta sisäisesti puolia itseään vastaan tai puolesta. Olematta jatkuvasti tuomari ja lautamies omilla käräjillä. Oppia virheistä ja kasvaa viisaaksi sen sijaan, että varjelisi neitseellistä tietämättömyyttä tekemättömyydellä. Elää valitsematta vain yhtä elämänpolkua hyljäten kaikki muut. Elää heittäen tuuleen kaikki harhat johdonmukaisuudesta ja yhtenäisyydestä - ilmaisemalla jokaisen oikun ja halun sinä hetkenä joka on sinusta sopivin, ja arvostamalla myllerryksen hedelmällisyyttä. Tehdä tämä tietäen, että olet osa yhteisöä joka arvostaa sinua ehdoitta - ja vaalia muita sellaisina kuin he ovat, koska he heijastavat osia sinusta.

Elää ilman pikkumaisia riitoja nokkimisjärjestyksestä ja hierarkioista, sisäisesti sen enempää kuin ulkoisestikaan - tämä on anarkistinen unelma minuudesta.

Suora toiminta tuo tuloksia

Yhteisö, jossa ihmiset ohjaavat itse toimintaansa ja katsovat toistensa perään, ei tarvitse triplan tai kaivoksen rakentamista työpaikkojen "luomista" varten. Yhteisöt joilla on käytössä omat viestintäkanavat eivät ole media-yhtiöiden "totuuden" armoilla. Yhteisö, jossa ihmiset luovat oman musiikkinsa, taiteensa ja järjestää omat juhlaansa, ei koskaan tyytyisi maikkarin halvaannuttavaan speaktaakkeliin saati nettitreffeihin ja pornoon. Yhteisö, jossa ihmiset tuntevat toistensa tarinat ja ymmärtävät toistensa tarpeita, kykenee luovimaan risti-riitojen läpi ilman tuntemattomien, aseistautuneiden henkilöiden väliintuloa. Se, kuinka paljon saamme kasvatettua tällaisia yhteisöjä ratkaisee sen, kuinka hyvin pystymme ratkomaan nykypäivän ongelmia, eikä yksikään laki tai hyväntekeväisyysjärjestö tee tätä puolestamme.

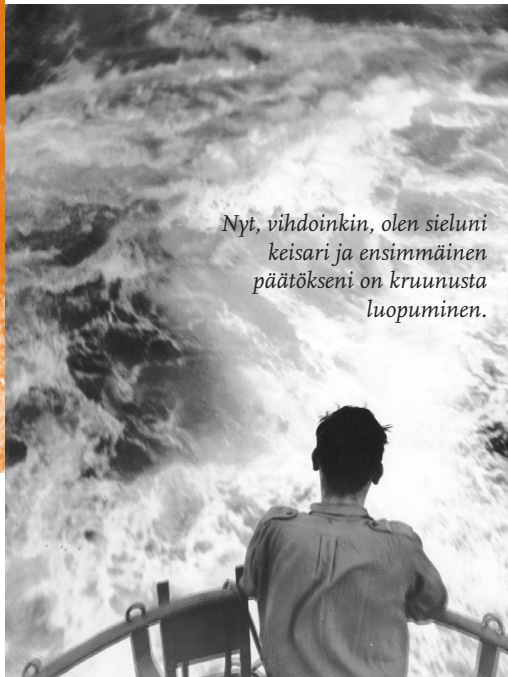
Instituutiot voivat olla vain niin hyviä kuin ne luoneet ihmiset ovat, eivätkä ne usein ole sitäkään. Ylhäältä päin annetut ratkaisut ovat osoittautuneet toimimattomiksi toinen toistensa perään: TE-keskusten kyykytytys, poliisin huumekauppa, virkamiesten korruptio. Jos et luota kansaan, voit olla varma, että et voi luottaa poliisiin.

*Nyt, vihdoinkin, olen sieluni
keisari ja ensimmäinen
päätökseni on kruunusta
luopuminen.*

*Minussa on tarpeeksi
miestä myöntämään,
että en osaa tarkkaan
sanoa mikä filosofiani
on juuri tällä hetkellä,
mutta olen joustava.
- Malcolm X hieman
ennen kuolemaansa*

*Puhdasmaailisuus on
rehellisuuden vastakohta
- kylmin teko jonka voit
toiselle tehdä, on saada
hänet häpeämään omaa
monimutkaisuuttaan.
Elämäntarinoissamme
ei ole moraaliopetuksia.
Mikä tahansa niistä
tehty johtopäätös
olisi väärä, sillä
erilliset kohtaukset,
kokonaisuutena
tarkasteltuina, eivät
ole verrattavissa tai
sovellettavissa toisiin
yhteyksiin. Jos meidän
on ylipäättään vedettävä
johtopäätöksiä,
voimme vain vetää
johtopäätöksen niiden
vetämistä vastaan.*

*Mikäli löymme
vetoa jostain niin
siitä, että ihmisille on
tärkeämpää kokea,
että heidän elämillään
on jotain väliä kuin
se, että heidän hyvä
imagonsa säilyy. Jos
he joskus käyttäytyvät
toisin, se johtuu ehkä
siitä, että on kulunut
niin kauan siitä kun he
kokivat, että heillä on
vapaus valita.*

Kaikki jumalia, kaikki herroja

Anarkismi on aristokraattista. Anarkismi vaatii vain, että eliitin tulisi koostua *kaikista*, että "tavallisten ihmisten" kamppailusta saattaa muodostua sen tuottamien erikoisten miesten ja naisten kamppailu.

Meillä ei ole illuusioita siitä, että anarkian saavuttamiseen olisi oikoteitä. Emme halua johdattaa "kansaa", vaan luoda *itsevaltioiden kansakunnan*. Emme halua olla teoreetikkojen etujoukko, vaan haluamme voimaannuttaa *kirjoittajien lukijakunnan*. Emme halua olla uuden Avant Garden taiteilijoita, vaan mahdollistaa *esittäjien yleisön*. Emme niinkään halua tuhota valtaa, kuin tehdä siitä vapaasti ja runsaasti saatavilla olevaa - haluamme olla *herroja ilman orjia*.

Me tunnustamme, että valtataistelut ja -dynamiikat tulevat aina olemaan osa ihmiselämää. Monilla meistä on "tyrannimainen muusamme" jota tottelemme, vaikkakin vapaaehtoisesti. Varaamme itsellemme siis jopa oikeuden itse päättää hetket jolloin haluamme totella ja tulla komennetuksi. Kuten sanotaan, ainoita vapaita miehiä ovat kerjäläinen ja kuningas - joista kerjäläinen on vapaampi, sillä valtakunta vaivaa ja rajoittaa kuningasta, kun taas kulkuri voi onnekkaina päivinä tuntea, että koko kosmos on olemassa vain häntä varten. Emme haluakaan alentaa itseämme tavoittelemalla omistamisen ja valta-aseman katinkultaa. Ja silloinkin kun ristiriita on väistämätön, olemme mieluummin muiden yksilöiden typeryyden ja väkivallan, kuin valtion kautta suodattuneen ihmisyyden typeryyden ja väkivallan armoilla.

Emme aja tasa-arvoa sen vanhassa merkityksessä. Emme yritä vetää rikkaita ja valtaapitäviä alas "omalle tasollemme", vaan säälimme heitä, koska he eivät ole *riittävän* kunnianhimoisia, ja toivomme, että he luopuvat kruunuistaan ja liittyvät taisteluamme, jotta me kaikki voisimme kohota suuruuteen (näin meidän ei tarvitsisi mestata heitä). Emme vastusta popstaroille ja elokuvatähdille annettua glooriaa itsessään. Me vain paheksomme, että se hukataan kaukaisille kohteille, kun se todellisuudessa kuuluisi omien elämiemme sankarillisille hetkille. Emme ole jumalalle kohdistettua ylistystä ja hartautta vastaan. Mielestämme olisi vain terveempää kohdistaa nämä tunteet toisillemme. Emme ole itse omistusta vastaan, vaan pikkusieluisesta omistuksesta kinastelemista vastaan, sillä ymmärrämme, että *hallitaksemme maailmaa* meidän tulee *jakaa* kaikki (eikä tuhota tai säästää sitä). Todellinen kerjäläiskuningas käy metsissään ylväänä, tarkastellen monimutkaisen ekosysteemin toimintoja suurella kunnioituksella, tietäen, että tällaisen ihmemaan hallitsijalle ainoa oikea tapa toimia on kunnioituksen ja koskemattomuuden politiikka (paitsi kun täytyy häätää satunnaisia metsäyhitiöitä). Emme odota, että "se" suuri vallankumous antaa meille oikeutemme. Pitäessämme itsemme korkeimpana auktoriteettina jota meidän tarvitsee kunnioittaa, annamme nämä oikeudet itsellemme välittömästi, ja näin *elämme vallankumousta jatkuvasti* vahvistaaksemme ja puolustaaksemme oikeuksiamme.

Emme tule tyytymään vähempään kuin täydelliseen maailmanhallintaan, yksin ja kaikki.

a wealthy man's heart is a ghetto
an anarchist's heart is a kingdom

...ja jokainen jumala on ateisti

Anarkistit eivät kiellä pelkästään Jumalaa, Universumin Poliisipäällikköä, vaan pitävät terveen hajuraon myös hänen seuraajiinsa: Luontoon, Historiaan, Tieteeseen, Moraaliin. Emme suo millekään olennolle oikeutta vankkumattomaan uskomme, sillä silloinkin kun hyväksymme toisen tiedot tai johtopäätökset omiamme paremmiksi, on oma harkittu valintamme luottaa heihin. Emme siten pidä mitään väitettä tai oletusta kiistattomana, ja arvostamme enemmän vapautta liikkua paradigmasta toiseen kuin väitellä siitä mikä niistä on Se Ainoa Oikea Totuus. Erityisen epäluuloisesti suhtaudumme asiantuntijoihin, jotka asettuvat välikäsiksi itsemme ja jumalallisuuden tai tiedon väliin. Haluamme mieluummin oppia maailmasta ja kohdata jumaluuden itse. Emme arvosta oikeutta tuomitsemisena. Haluamme olla käytännöllisiä, ratkoa

"Ollessani hyvä olen todella hyvä, mutta ollessani paha olen parempi" -B. Bardot

ongelmia, emmekä kohdella ihmisten välisiä suhteita uutena kauppatavarana, jonka valuuttana toimii oikeamielisyys. Sovellamme yksilön vastuuta vain siihen pisteeseen kun katsomme, että siitä on hyötyä suhteittamme ylläpitoon. Muuten meitä ei kiinnosta onko jonkun sielu kirottu tai lunastettu, onko teko moraalinen vai moraaliton, tai tulisik yksilöä vai yhteiskuntaa syyttää.

Mutta älköön sanottako, että emme pitäisi mitään pyhänä! Päinvastoin, pidämme kaikkea pyhänä. Hierarki-

"Without Truth, you are the Looser"
-graffiti Lissabonissa, Joulou 2001

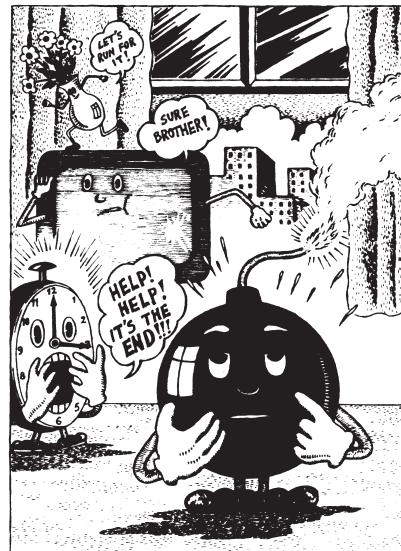
an hylkääminen tarkoittaa jokaisen olennon, kosmoksen piirteen ja hetken kauneuden ainutlaatuisuuden kunnioitusta. Julistamme pannaan vain palvonnan ja tuomitsemisen.

"Anarkisti on hyvin tuhma olento. Se on gorillan serkku. Se tappaa presidenttejä, prinsskejä, johtajia, sekä sabotoi heidän kokouksia ja lomatilaisuuksia. Sillä on pitkä hoitamaton karva päänsä päällä ja naamassa. Kynsien sijaan sillä on pitkät, terävät kourat. Anarkistilla on paljon taskuja joissa se kantaa kiviä, veitsiä, aseita ja pommeja. Se on yöeläin. Pimeyden tullessa se kokoontuu suuriin ja pienempiin ryhmiin suunnittelemaan iskuja, murhia, kulkutauteja. Se kenen täytyy suorittaa iskut ratkaistaan tikkua vetämällä.

Anarkisti ei pidä vedestä. Se ei koskaan peseydy tai vaihda vaatteita. Se on aina janoinen ja juo vain suolavettä. Anarkistin koti on Euroopassa, erityisesti Italiassa. Joitakin yksilöitä on tuotu Pohjois-Amerikkaan jossa jokainen säädyllinen ihminen pelkää, vihaa niitä, ja niitä metsästetään aina kun ne vain näyttäytyvät.

Iskä ei pidä yhtään anarkisteista. Hän sanoo, että saa niistä pahoja unia. Hän on käsenyt, että ne otetaan kiinni ja laitetaan hakekeihin eikä hän anna enää yhdenkään saapua tähän maahan jos vain voi siihen vaikuttaa. Jos yksikin pujauttaa maahan, hän antaa ammuttaa sen niinkuin vesikauhuisen koiran, meksikaanin, puuman tai muun sellaisen elukan. Harjoittelen joka päivä kiväärilläni, jotta voin ampua näitä petoja kun kasvan isoksi."

- Valkoisen talon lastentarinateos, 1904

Karkeita yleistyksiä

Meitä kaikkia on kasvatettu hajotettuina ja hallittuina sukupuolen, seksuaalisuuden, kehokenteen sekä syntyperän, yhteiskuntaluokan ja rodun mukaan. Meitä on lahjottu etuoikeuksilla ja alistettu psykologisella sodankäynnillä, jotta jatkaisimme nokkimisjärjestyksen ylläpitoa. Valkoinen ylivalta, miesvalta ja heteroseksismi ovat tämän yhteiskunnan peruspilareita. Me anarkistit taistelemme näitä sortorakenteita vastaan, olivat ne sitten yhteiskunnassa tai meissä itsessämme, mutta emme tavoittele vain eri identiteettejä omaavien ihmisten vapauttamista - vaan haluamme, että kaikki voivat vapautua *identiteeteistä*.

Uskomme, että ei ole yleisesti päteviä määritelmiä. Ryhmäidentiteetit ovat itseään toteuttavia kyhäelmiä, jotka perustuvat välillisiin todisteisiin ja päätyvät yhdenmukaisuuden vaatimuksiin. Esimerkiksi väite, että on vain kaksi sukupuolta, kuten on "vain" 12 säveltä sävelasteikossa. Tämä vaikuttaa todelta pianoa soittaessa, mutta avaappa suusi ja laula! "Naisellisuus" saattaa vaikuttaa luontaiselta, jos on kasvanut ympäristössä jossa kaikki naiset ajavat sääri- ja kainalokarvansa, mutta se on vain usean sukupolven yhdenmukaistettuun käyttäytymiseen perustuva yleistys, joka vahvistuu jokaisella toistolla. Ei ole olemassa mitään "puhdasta" naisellisuutta, ei mitään kohdetta johon tuo yleistys viittaisi, paitsi se mikä *oletetaan* yhteiseksi eri yksilöiden välillä. Näin ollen mikään sukupolvi ei ole "originaali" vaan "kopio". Paradigma onkin vaarassa jokaisessa uudessa sukupolvessa, joka saattaa muuttaa - tai hylätä - sen.

Parhaimmillaan yleistyksiä, kuten luokkaa ja sukupuolta, voidaan käyttää taistelussa niitä vastaan, paljastamaan ja vastustamaan sorron eri muotoja, löytämään yhteisyyttä taistelussa tiettyjen kokemusten ja historioiden näkymättömyyttä vastaan. Haluamme ylittää nämä ja muut lokeroinnit ja vastakkainasettelut, mutta se on mahdollista vain jos ensin tarkastelemme niitä. Miesryhmissä miehiksi rakennetut yksilöt voivat jakaa taitojaan ja hakkeroida ohjelmointinsa uuteen uskoon. Naisten taloissa he, jotka on kasvatettu naisiksi voivat tutkailla samankaltaisuuttaan ilman, että miehet häiritsevät. Totta kai puolustamme jokaisen oikeutta identifioitua kuten haluaa, jos he niin haluavat (tämä vain tuntuu monesta meistä samalta kuin hallitsijansa valitseminen), mutta mikään visio kahleettomasta elämästä ei ole oikeutus kuvitella, että maailma olisi *missään* vapaa vallan epätasapainosta. Loppupeleissä tavoittelemme kuitenkin *vallankumousta* emmekä reformia: emme anele lisää oikeuksia erityisryhmille tai lisää liikkumatilaa olemassa olevien lokeroitten välillä, vaan otamme ja *luomme* oikeutem-

me luoda ja uudelleen luoda itseme jokaisena hetkenä, ja romuttamme samalla tuhoamisen systeemin!

Olemme feministejä jotka lopettaisivat sukupuolet, työtaisteiluaktiiveja jotka lopettaisivat palkkatyön, taiteilijoita jotka taistelevat tuhotakseen ja ylittääkseen taiteen. Kun sanomme, että vastustamme edustuksellisuutta, emme tarkoita vain edustuksellista "demokratiaa". Tarkoitamme lisäksi, että meistä jokainen on jakamaton yksilö, että kukaan ei voi puhua toisten puolesta. Meitä ei voi edustaa poliitikot tai abstraktiot, eivät edustajat eivätkä tilastot!

*Älä vapauta minua
- minä hoidan sen itse.*

Anarkistit käyvät vallankumoukseen, eivät sotaan

Varo kamppailua. Moni radikaali lähtee mukaan politiikkaan koska he tietävät kaiken vastustamisesta, mutta vain vähän mistään muusta. He tekevät jokaisesta kanssakäymisestä konfliktin hyvän ja pahan välillä, ottavat kannan ja vetävät rajan kunnes he ovat koko maailmaa vastaan. Agitaattori-pyrkyreille tämä saattaa olla mainio keino ylläpitää urakehitystä, mutta sillä ei saateta paljon muuta kuin saada ihmiset äärimmäisen levottomiksi. Useimmat sulkevat vain korvansa - kenen elämässä ei olisi jo tarpeeksi vastakkainasettelua ja epämukavuutta?

Aina tulee olemaan sotia joita taistella - vastaan, vastaan, vastaan. Niiden sotiminen vahvistaa niitä mustavalkoisuuksia jotka synnyttävät ne. Anarkistit anarkisoivat sodat rikkomalla oppositiot. Se on vallankumous.

Älä liity olemassa olevaan konfliktiin sen ehdoilla ja tee itsestäsi sen kätyriä: määrittele ja uudelleen määrittele konfliktin ehdot - esimerkiksi, jos asetelma on "demokratia vastaan terrorismi", muuta sitä muotoon "vapaus vastaan valta"! Etsi keinoja joilla alkuoletukset kumoavat itsensä, keinoja joilla ihmiset liittyvät yhteen tavoilla joita he eivät pitäneet edes mahdollisina, ja joilla kyetään järkyttämään koko kamppailun oletusarvoja.

Ei kanta vaan ehdotus

Eli jos haluat lietsoa kapinaa, älä vedä viivaa itsesi ja muun maailman välille ja uhkaile kaikkia viivan toisella puolella olevia. Älä propagoi universaalia ohjelmaa. Älä kampanjoi jäsenmäärän kasvattamiseksi. Äläkä taivaan tähden "sivistä kansaa"! Älä suostuttele ihmisiä sinun kannallesi vaan rohkaise heitä muodostamaan omat mielipiteet. Se, että kaikilla on omat mielipiteensä on anarkistisempaa kuin se, että kaikilla on anarkistinen mielipide. Kapinan keskusorganisaatio tai hyväksytty auktoriteetti ei voi muuta kuin jäykistää kapinan itsemääräämiskyvyn käskytyksillään. Vapaasti toimivat yksilöt voivat sen sijaan inspiroida ja voimistaa vapautta ja vastarintaa toisissaan. Autonomiia, kuten muitakin hyviä asioita, on tarjolla mielin määrin. Aina-kaan sitä ei tarvitse - ei voi - jakaa keskuskomitean toimesta tukiais-paketteina leipäjonossa odottavalle ainekselle!

Ja mitä propagandaan tulee, älä yritä kertoa "totuutta". Tungettele Totuutta, kyseenalais- ta se, luo tilaa jossa voi muodostua uusia totuuksia. Esitä kysymyksiä, älä vastauksia, mutta muista, että kaikki kysymykset eivät pääty kysymysmerkkiin. Vallankumoukselliselle lausunnolle ydin on sen vaikutuksissa, ei siinä onko se "objektiivisesti" tosi. Tämä lähestymiskulma erottaa hänet filosofiasta ja muista joutilaista pas- kiaisista.

Historiantutkijat kertovat mahtavasta keisari Dariuksesta, joka johti joukkonsa steppitasangoille tarkoituksenaan lyödä skyytit ja liittää heidän alueensa valtakuntaansa. Skyytit olivat nomadeja ja kuullessaan Dariuksen joukkojen aikeet he purkivat leirinsä ja aloittivat hitaan perääntymisen. He perääntyivät sellaisella vauhdilla, että Dariuksen joukot näkivät heidät aina juuri horisontissa, mutta eivät kyenneet koskaan saavuttamaan heitä. Päivät pitkät he pakenivat valloittajien edellä, viikkoja, kuukausia he pakenivat tuhoten kaiken jälkeen jätetyn ruuan ja myrkyttären veden. He johdattivat valloittajat ympyrää naapurikansojen alueille, jossa nämä hyökkäsivät valloittajien kimppuun, ja aavikoille, jossa riutuneet haaskaeläimet nuolivat valkoisia luita. Urheat soturit, jotka olivat tottuneet osoittamaan urheutensa nopeissa, draamaattisissa iskuissa, olivat epätoivoisia. Darius lähetti nopeimman kuriirinsa viemään viestin. Tämä onnistui hädin tuskin saavuttamaan skyyttien laiskimman sivustan. Viestissä luki: "Hallitsijanne käsken teitä kääntymään ja taistelemaan!"

"Jos olet hallitsijamme", luki huolettomasti kiveen kirjoitetussa vastauksessa, "ala vullottaa".

Useiden päivien päästä, kaiken toivon jo heitettyään, kaukopartio huomasi skyyttihevosmiesten joukon lähestyvän tasangon poikki. Nämä heiluttivat miekkojaan innoissaan ja huutelivat ilmoille innostuksen huudahduksia. Yllättyneinä ja huojentuneina taistelun mahdollisuudesta he vetivät miekkansa esiin vain tajutakseen, että skyytit eivät hyökänneet heitä kohti vaan jonnekin sivuun heidän linjoistaan. Tarkemmin katsottuaan he huomasivat, että hevosmiehet ajoivatkin takaa jänistä. Tämän nöyryytyksen jälkeen Dariuksen joukot uhkasivat kapinalla ja Dariuksen täytyi vetäytyä ja jättää Skyyttia lyötynä. Näin skyytit pääsivät historiaan voittamattomimpana heimona kieltäytymällä taistelusta.

Anarkismi on paradoksi

...mutta se on sen tapainen paradoksi jota me anarkistit rakastamme: kehotamme ihmisiä ajattelemaan itsenäisesti, otamme vallan vain lakkauttaaksemme sen, sodimme sotaa vastaan. Nämä kaikki ovat vastakohtaisuuksia – mutta kaksinaamaisuus on hyvä taktikka, jos haluat, että kapinalliset hylkäävät sinut yhdessä kaikkien muiden pyrkijöiden kanssa. Musta lippu ilmaisuna lippujen vastaisuudesta saattaa vaikuttaa järjettömältä, mutta yhteiskunnassa joka elää niin monien lippujen alla, että liputtomuus tulkitaan sen hyväksynnäksi, on musta lippu perusteltua järjettömyyttä. Parempi kuitenkin musta kuin valkoinen!

Luo liikettä

Siis, luo liikettä! Älä istu loputtomasti kokouksissa joissa mietitään milloin kokoustetaan seuraavan kokouksen asialistasta. Jos masokistiset toverisi haluavat viettää viikkoja, kuukausia, vuosia punniten, purnaten ja väitellen saadakseen aikaan poliittisen ohjelman jonka he kaikki voivat hyväksyä, ja jatkaakseen taas vuosia hioakseen sitä, anna heidän tehdä se - mutta älä luule, että sinun täytyisi osallistua moiseen osoittaaksesi sitoumuksesi vallankumoukseen. Älä koe velvoitetta osallistua mihinkään - Tämä on sinun vallankumouksesi!

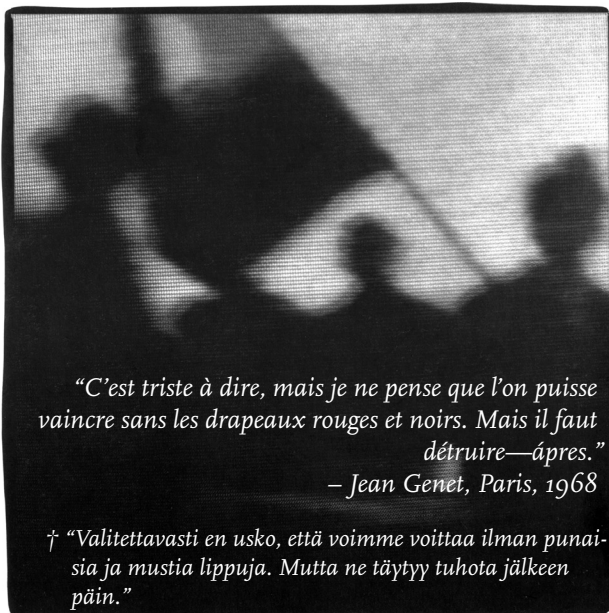
Luo liikettä! Älä vaadi muutosta vaan toteuta se omassa elämässäsi. Ainoa mitä voit saavuttaa on mitä teet itse yhdessä kumppaneittesi kanssa ja se on paljon. Toimiminen on keino säilyttää itsekunnioitus tässä hullussa maailmassa, tapa kirjoittaa oma elämäntarina ja näyttää muillekin heidän valtansa. Toimimalla mielitekojesi mukaan pääset niiden kanssa kosketuksiin –

ellet toimi joudut käyttämään yhtä paljon energiastasi niiden torjumiseen. Hyppele pitkin katuja, jos haluat. Polta talo, jos se raivostuttaa sinua. Rakkaus kukoistaa taistelukentällä - on helpompaa antaa mennä ja vapautua, kun olet valmis seisomaan tekojesi takana. Eläessäsi salaisimpia salaisuuksiasi huomaat, että tuot esiin muidenkin haaveet. Etsi projekteja, jotka vievät sinut mukanaan ja saavat sinut elämään hetkessä. Äläkä pelkää olla epärealistinen, sillä juuri epärealistinen vaatii realisoitumista. Et voi luoda ellet unelmoi!

Luo liikettä! Anarkistit eivät anna ohjeita - annamme luvan. Auta muita antamaan itselleen lupa elää näyttämällä heille esimerkkiä, tarjoamalla tukea, jakamalla taitoja ja luomalla ympärilläsi oleville siviileille mah-

dollisuuksia elää ja toteuttaa ihanteitaan. Hetken koittaessa yllätyt siitä kuka käy vartioiden ja sikojen kimppuun!

Älä allekirjoita edustuksellisesti adresseja, poseeraa kuvaajille ja odota mahdollisuutta. Osallistu kyläjuhliin ja asukasiltoihin, murtaudu autiotaloihin ja laske valtavia banderolleja niiden seinille. Aloita keskusteluja tuntemattomien kanssa. Haasta kaikki ennakkoluulosi siitä mitä luulit olevan mahdollista tehdä sängyssä. Säilytä jatkuva tunne siitä, että jotain on tapahtumassa juuri nyt. Elä kuin tulevaisuus riippuisi jokaisesta eleestäsi, ja se riippuu. Älä odota, että tulet paikalle - olet jo täällä. Anna itsellesi lupa elää ja revi kahleesi ruseteiksi: luo liikettä!

“C’est triste à dire, mais je ne pense que l’on puisse vaincre sans les drapeaux rouges et noirs. Mais il faut détruire—après.”

– Jean Genet, Paris, 1968

† *“Valitettavasti en usko, että voimme voittaa ilman punaisia ja mustia lippuja. Mutta ne täytyy tuhota jälkeenpäin.”*

Kauniit anarkistit ihailevat sinua

Nykyään voi olla vaikeaa, jopa pelottavaa, olla anarkisti. Saatat olla yksi heistä jotka peittelevät anarkisminsa tilanteissa joissa muut (jotka ovat yhtä peloissaan, luultavasti samoista asioista) saattaisivat syyttää sinua vastuuttomaksi idealistiksi - aivan kuin planeetan peittäminen jätteisiin ei olisi juuri sitä!

Sinun ei tarvitse olla niin arka - et ole yksin! Meitä on miljoonia jotka haluamme kuulla sinusta, valmiina rakastamaan sinua, nauramaan kanssasi ja taistelemaan rinnallasi paremman maailman puolesta. Seuraa sydäntäsi paikkoihin, joissa kohtaamme. Ole kiltti äläkä tule liian myöhään.

Okei, olen kiinnostunut. Mitä teen seuraavaksi?

En halua olla tily, mutta etkö ole keskittynyt lukemaasi? Emme yritä käännnyttää sinua uskoon tai äänestämään puoluetta. Päinvastoin, paras ja vaikein puoli elämässä on se, että se on täysin sinun käsissäsi.

Se alkaa kun uskallat toimia, kun teet sen uudestaan vaikka he ovat kieltäneet, kun sanot "Me" tietäen ketä tarkoitat ja joka päivä tarkoitat yhden enemmän kuin aiemmin.

Full contact anarkismi

ei ole yleisölaji!

Kirjoitettu joidenkin anarkistien toimesta, ja käännetty joidenkin toisten anarkistien toimesta. Tekstissä käytetty "me" on anarkistinen me: se tarkoittaa siis kaikkia jotka yhtyvät kyseisiin lausuntoihin, eikä ketään muita. Tätä lehtistä ja muuta luettavaa voi printata fi.crimethinc.com/languages/suomen.

Raivostuttavan epätäydellinen lista lisäluettavasta voisi sisältää:

Katalonia, Katalonia—George Orwell

Kutsu—Anonymous

Aavikko—Anonymous

Osattomien planeetta—Ursula K. Le Guin

Anarkismi—Daniel Guerin

Ishmael—Daniel Quinn

Maailman vaarallisimman naisen puheita—Emma Goldman

Kapinahenki—Pjotr Kropotkin

Tuleva kapina—Näkymätön Komitea

Kaksijalkainen ympäristövallankumous—Tere Vaden

Anarkismin aakkoset—Alexander Berkman

T.A.Z.—Hakim Bey

Johdatus maailmanloppuun—Kokeellisen vapauden instituutti

Anarkismista—Noam Chomsky

Ystävillemme—Näkymätön komitea

Anarchy Works—Peter Gelderloos

Tulevaisuuden primitiivi—John Zerzan

Unohtamatta näitä Crimethinc Exworkers' collectiven teoksia:

Days of War, Nights of Love: Crimethink for Beginners

Expect Resistance: A Crimethink Field Manual

Recipes for Disaster: An Anarchist Cookbook

Lisää pohdintaa Toimituksessa: <https://toimitus.co> ja toverit löytää tapahtumissa, joista voi lukea Takusta <https://takku.net>

Roihuava yhteenveto

Hetkittäin, tässä sairaassa maailmassa, anarkia ilmestyy elämäämme välähdyksinä, kuis-
kauksena sen hiljaisten hetkien varjoista: duunipäivän jälkeisinä hetkinä parhaan ystäväsi
kanssa, sähkökaappiin liimatun julisteen repaleissa, hektisessä masturbaatiossa, jonka aika-
na et ehdi olla mies etkä nainen, lihava tai laiha, rikas tai köyhä. Satatuhatta meitä voi luoda
uuden sivilisaation, sata voi muuttaa kaupungin, kaksi meistä voi kirjoittaa iltasatuja joita
lapsemme ovat odottaneet ja istuttaa siemenet tuleville miljoonille.

Kun yksi meistä uhmaa konsensusta ja "pakkoa" jättämällä kaiken elääkseen kuten unel-
moi, koko maailma saa hänen vapautensa lahjan. Kun täytämme kadut tanssimalla ja pu-
haltamalla liekkejä suustamme, muistamme kehoillamme, kuinka nämä tanssit ja tila ovat
meidän. Kun hiihtokeskukset palavat ja ostoskeskusten lasit helisevät, on se hetki, jolloin
"yksityisomaisuus" ei ole enää yksityisomaisuutta, hetki jolloin luomme uusia siteitä itsemme
ja kosmoksen kanssa, joka on yhtäkkiä omamme ja jälleen uusi. Jos riskeeraamme elämäm-
me, se tapahtuu, koska vain niin koemme, että se on omamme. Nähdään näiden urpojen
viimeisten sanomalehtien etusivuilla!

Noam Deguerre, CrimethInc. Black Writers' Bloc

**Taivaankiitos, että en omista mitään.
Auttakaa minua olemaan vihaamatta
niitä, jotka minun täytyy tuhota.**

Tuleraisuus on kirjittamaton

CrimethInc.